

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Auer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Auer Ibolya pártfogó ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek - a ... bíró által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2019. június 26. napján meghozott 36.P.23.856/2018/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. és 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díja a felperest terheli.

A le nem rótt 800.000 (nyolcszázezer) forint fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 10.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Előadta, hogy a Fővárosi Ítéltábla és mások ellen indított perében az alperes jogellenesen járt el, amikor a Pkk.V.24.560/2016/2. számú, 2016. március 7. napján kelt végzésével az ügy elbírálására a Tatabányai Törvényszéket, illetve a Győri Ítéltáblát jelölte ki, mert a kijelölési eljárásban kizárt bíró vett részt, aki azonos volt a felperes által korábban, a saját ügyvédje ellen indított perben eljáró, és a felperes számára kedvezőtlen jogerős döntést hozó ítéltáblai tanács elnökével. Álláspontja szerint az alperes azért jelölte ki a Tatabányai Törvényszéket, hogy a felperes bíróság elleni kártérítési ügyének érdemi tárgyalására ne kerüljön sor, mivel a Győri Ítéltábla volt elnöke és az alperes neveIII. számú tanácsának elnöke rokoni kapcsolatban állnak. Előadta, hogy az alperes a felperes roma származása miatt okozott a felperesnek hátrányt. A kijelölés folytán eljáró Tatabányai Törvényszék a felperes keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasította. Az alperes mindezzel megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát, egyben megsértette a felperes személyiségi jogait, így az egészséghez fűződő jogát, és megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.

Az alperes kérte a felperes keresetének elutasítását.

A felperes a 2019. március 20. napján érkezett keresetmódosításában 95.000.000 forint sérelemdíj és 45.000.000 forint vagyoni kár tekintetében kérte az alperes marasztalását, ezt azonban az elsőfokú bíróság mint meg nem engedett keresetváltoztatást elutasította.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Indokolásában megállapította, hogy az alperes a Pkk.V.24.560/2016. számon lajstromozott kijelölési eljárás során nem sértette meg a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát, sem az egészséghez való jogát és nem részesítette hátrányos megkülönböztetésben sem. Az alperes nem fejtett ki olyan magatartást, amely gátolta volna a felperest a Pp. 2. § (1) bekezdésében rögzített jogainak érvényesülésében, ezért a Pp. 2. § (3) bekezdésében meghatározott alapjogi sérelem nem következett be. Az alperes a jogszabályoknak megfelelően, a kizárt bíróságokra tekintettel jelölte ki az eljáró bíróságokat. A felperes nem jogosult meghatározni, hogy a kijelölés során melyik bíróság, illetve annak mely tanácsa járjon el, ahogyan azt sem, hogy melyik bíróság és annak mely tanácsa kerüljön kijelölésre. A kijelölési eljárásban eljáró bírók vonatkozásában a Pp. 13. § (1) bekezdésében írt egyik kizárási ok sem állt fenn. A kijelölés során a bíróság nem az ügy érdemében dönt, csupán kijelöli az eljárásra jogosult bíróságot. A kijelölési ügy elintézéséből nincs kizárva az a bíró, aki abban az eljárásban vett részt, amely miatt a későbbiekben kártérítési per indult. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az alperes a kijelölő végzés meghozatalával okozati összefüggésben nem sértette meg a felperes egészséghez fűződő jogát. Az eljárást a felperes saját akaratából indította, arra az alperesnek semmilyen ráhatása nem volt, ebből következően a pereskedéssel szükségszerűen együtt járó stressz nem róható fel az alperesnek. Az alperes terhére jogellenes magatartás nem volt megállapítható.

Az egyenlő bánásmód megsértésének megállapításához elengedhetetlen a védett tulajdonság, a bekövetkezett hátrány és a köztük lévő oksági kapcsolat feltárása. Az eljáró bíróság kijelölése iránti eljárásával összefüggésben azonban jogsérelem nem állapítható meg. A felperes nem jelölt meg olyan összehasonlítható helyzetben lévő személyt vagy csoportot, amely a helyzetéhez viszonyítható lenne és a hozzá képest kedvezőbb elbírálásban részesült volna. Nem volt megállapítható, hogy az alperes a Tatabányai Törvényszéket, illetve a Győri Ítéltáblát a felperes származására tekintettel megtorlásként jelölte volna ki. A hivatkozott perben a felperes roma származása nem is merült fel, hiszen a másodfokú ítéletet tárgyaláson kívül hozta meg a bíróság. A felperes azon feltételezése, hogy az alperesi tanács elnöke egy nyolc évvel korábbi másodfokú eljárás alapján a felperes roma származására emlékezne, nem is életszerű. A felperes előadásával ellentétben a Tatabányai Törvényszékkel, illetve a Győri Ítéltáblával szemben kizárási ok nem állt fenn.

A felperesnek jelen perben az alperes jogellenesnek vélt magatartásával okozati összefüggésben keletkezett kárát kellett volna bizonyítania, a felperes ugyanakkor az alapperben érvényesíteni kívánt kárigény összegét jelölte meg kárként. Ezt a kárt azonban nem az alperes okozta, azaz az alperes magatartásával nincs okozati összefüggésben. Az alperesnek nem róható fel, hogy a felperes nem tudta érvényesíteni az eredeti kárigényét a Magyar Állammal szemben. Az alapperben jogerős döntés született, ami köti a bíróságokat.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy miután az alperes terhére jogellenes magatartás nem állapítható meg, ezért a felperesnek a vagyoni kártérítés iránti igénye sem lehet alapos. Megállapította, hogy a szakértői bizonyítási eljárás lefolytatására a jogalap hiányában nem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes módosított keresetének helyt adó döntés meghozatalát, míg másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve azt az elsőfokú bíróság a törvény kizáró

rendelkezése ellenére hozta meg. Az elsőfokú ítélet szerint a kijelölés során a bíróságnak nem kell pártatlannak lennie, ugyanakkor arra az elsőfokú bíróság nem ad választ, hogy az alperes miért nem sértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, amikor a kijelölés során elvonta az ítéletábra hatáskörét. Az alperes a kijelölés során a Pp. 13. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kizárási ok ellenére járt el, amit az elsőfokú bíróság helytállónak tartott, miközben nem adott magyarázatot arra nézve, hogy miért nem a Fővárosi Ítéletábra intézkedett a kijelölés tárgyában. Ebben az esetben ugyanis a Fővárosi Ítéletábra illetékességi területén lévő törvényszékek közül járhatott volna el egy, és nem a Tatabányai Törvényszék, amely a felperes keresetlevelét nem tárgyalta érdemben és ezáltal a felperest a bírói úttól megfosztotta, és ezzel a felperes személyiségi jogait megsértette. A felperesnek az egyenlő elbánáshoz való joga is sérült, az elsőfokú bíróság azonban a felperes többszöri előadása ellenére sem tudta beazonosítani, hogy a felperessel szemben kik minősülnek összehasonlítható személynek. Amennyiben az alperes a kijelölési eljárásban más roma származású felperessel szemben nem így jár el, az önmagában még nem jelenti, hogy a perbeli esetben nem a felperes roma származására tekintettel okozta a hátrányt. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 19. § (1) bekezdését, és a felperesi keresetkiterjesztést indok és jogorvoslati jog biztosítása nélkül utasította el. A felperesnek sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, mivel a kizárási okok a perben nem érvényesültek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását azzal, hogy perköltségigényt nem terjesztett elő. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és jogi következtetése is jogszerű. A felperes alaptalanul állítja fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének. A felperes valójában azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a felperes keresetének. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes nem sértette a Pp. 19. §-át és a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát. A felperesi hivatkozással szemben az elsőfokú bíróság nem azt állapította meg, hogy a bíróságnak a kijelölés során nem kell pártatlannak lennie, hanem hogy a kijelölés tárgyában a bíróság nem a per érdemében határoz. A felperes nem tudott olyan tényt bizonyítani, amely az igényérvényesítését megalapozta volna, illetve nem jelölt meg olyan összehasonlítható helyzetben lévő személyt vagy csoportot, amely a felperes helyzetéhez viszonyítható lenne.

A Fővárosi Ítéletábra a fellebbezést a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéletábra a felperesi fellebbezés alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy indokolt-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (1) vagy (2) bekezdése alapján. A felperes kifogásolta, hogy első fokon kizárt bíróság járt el, ugyanakkor konkrét kizárási okot nem jelölt meg, a kizártságra csak általában hivatkozott. A felperes az elsőfokú eljárás során több kizárási indítványt is előterjesztett, amelyeket az ítéletábra az 5.Pf.25.709/2018/6. és 5.Pf.26.019/2019/6. számú végzésével megtagadott. A felperes a fellebbezésben nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely a Pp. 252. § (1) bekezdésének alkalmazását megalapozná, ezért a hivatkozása nem vezethetett eredményre. Az elsőfokú bíróság a Pp. 146. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával döntött a felperes keresetmódosításának elutasításáról, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (2)

bekezdése alapján sem volt indokolt. Az ítélet tábla megjegyzi, hogy a meg nem engedett keresetváltoztatást elutasító végzés ellen külön fellebbezésnek nincs helye, annak tartalma az ítélet elleni fellebbezésben kifogásolható, tehát az elsőfokú bíróság végzése azon okból sem volt jogszabálysértő, hogy önálló jogorvoslatot nem biztosított a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítélet tábla a döntésével egyetértett, annak jogi indokait - a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel - az alábbiak szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

A felperes a kereseti kérelmében egyszerre hivatkozott a tisztességes eljáráshoz való alapjogának, illetve személyiségi jogainak sérelmére, valamint a személyét ért hátrányos megkülönböztetésre az alperes Pkk.V.24.560/2016. számú, kijelölési eljárásban hozott határozatával összefüggésben.

A perben elsőként arról kellett állást foglalni, hogy felmerülhet-e a Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértésén alapuló alapjogi sérelem olyan bírósági eljárás kapcsán, amely nem az ügy érdemi elbírálására, hanem csak az eljáró bíróság kijelölésére irányul. A Pp. 2. § (1) bekezdése a feleknek a bírósághoz fordulás joga mellett a perek észszerű időn belül történő befejezéshez és a tisztességes eljáráshoz való jogát biztosítja. A Pp. 2. §-ának helyes értelmezése szerint e két utóbbi jog a jogviták elbírálásához fűződő alapjoghoz kapcsolatosan értendő, azaz a tisztességes eljáráshoz és a perek észszerű időn belül történő befejezéséhez való jog sérelme a felek közötti jogvitát végleg elbíráló határozattal jogerősen befejeződött eljárással összefüggésben merülhet csak fel. A perbeli esetben azonban nincs olyan alapeljárás, amelyben a bíróság a felperes és az ellenérdekű felek közötti jogvitát érdemben, jogerősen elbírált volna, tehát a felperes által kifogásolt kijelölési eljárás tisztességessége nem vizsgálható.

A felperes a testi épséghez fűződő személyiségi jogainak sérelmét is állította. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján akit személyiségi jogaiban megsértettek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért azzal, hogy a (2) bekezdés értelmében a sérelemdíj feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni. A felperes sérelemdíj iránti igényének elbírálása során ezért a Ptk. 2:52. § (1) bekezdését a 6:549. § (1) bekezdésével és 6:519. §-ával együtt kellett alkalmazni. A sérelemdíj valamely személyiségi jog megsértésének következménye. Bírósági jogkörben eljárva személyiségi jogot sértő magatartás akkor valósul meg, ha a bíróság törvénysértő eljárása egyben a károsult személye elleni támadásként értékelendő, vagy ha a bíróság olyan eljárási szabályt alkalmaz tévesen, amely közvetlenül személyiségi jogot véd, azaz a téves jogalkalmazás önmagában megvalósítja a személyiségi jogi jogsértést.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes eljárási szabálysértés nélkül intézkedett az felperes által kezdeményezett perben az eljáró bíróság kijelölése tárgyában. Mivel a felperes abban az eljárásban a keresetét részben a Fővárosi Ítélet tábla, illetve a Budapest Környéki Törvényszék ellen nyújtotta be, ezért az ügy elintézéséből mindkét bíróság ki volt zárva, és az eljáró bíróság kijelöléséről a Pp. 45. § (2) bekezdés c) pontja alapján a Kúriának kellett döntenie. Tévesen hivatkozik ezért a felperes arra, hogy a kijelölés tárgyában a Fővárosi Ítélet táblának kellett volna határoznia, hiszen az ügyben az alperesként megjelölt ítélet tábla az ügy elintézéséből a Pp. 13. § (1) bekezdés a) pontja alapján ki volt zárva. A felperesi előadással szemben az sem állapítható meg, hogy a kijelölés során eljáró tanács elnöke a felperessel szemben elfogult lett volna, ezt az állítását a felperes semmivel sem tudta alátámasztani. Az elfogultság megállapításához nem elegendő a fél szubjektív vélekedése, ahhoz olyan komolyan vehető ok szükséges, amelyet a felperes nem tudott megjelölni. Az alperes egyébként is csak az eljáró bíróság kijelöléséről döntött, amely döntés

önmagában nem alkalmas hátrány okozására, hiszen az ügyben hozott érdemi döntésből eredő esetleges károkért nem a kijelölő bíróság felel. Az ítélet tábla megjegyzi, hogy az alperes által kijelölt Tatabányai Törvényszék maga sem hozott a felperes keresetéről érdemi döntést, hiszen a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította, vagyis nem lett volna akadálya annak, hogy a felperes az igényét a keresetlevél ismételt benyújtásával érvényesítse. Mivel az alperes a kijelölés során nem tanúsított semmilyen jogellenes, a felperes személyiségi jogait sértő magatartást, ezért a felperes keresete ezen a jogcímen sem volt alapos.

Az ítélet tábla a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére alapított felperesi előadással összefüggésben teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot, ezért ennyiben az elsőfokú ítélet indokaira a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csak utal.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az alperes azonban perköltség-igényt nem terjesztett elő. A pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítélet tábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2020. szeptember 1.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Matosek Edina s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: